

Gräshoppsångaren, *Locustella naevia*, iakttagen vid Västerås.

Av

R. Tenow.

Medan jag i somras läst i Fauna och Flora om förekomsten på olika ställen av ovannämnda sångare särskilt vid Kvismaren (hft. I, 1931) kom som ett brev på posten ett meddelande från en av mina vänner härstädes, advokaten K. J. BOSTRÖM, att han under en kvällspromenad norr om staden hört ett ljud från ett tätt buskage utefter Tunbyvägen, som han beskrev som ett entonigt surrande och som han tillskrev en liten fågel, vilken han även sett. På min fråga, om lätet påminde om en gräshoppas svirrande, fick jag jakande svar. Detta meddelande intresserade mig livligt, och jag beslöt att snarast själv göra en undersökning på platsen. Tillfälle härtill yppade sig på midsommaraftonen. Undersökningen utföll dock till en början negativt. De, som genom vandringar i Västerås omgivningar lärt känna trakten, veta, att utefter Tunbyvägen norr om byggnadsområdet Vega ligger en förfallen lada. Det buskage, varifrån lätet hörts och som består av en hägg, nyponbuskar m. m., ligger omedelbart vid norra gaveln av denna lada. Vid besöket hördes därifrån sången av en buskskvätta, och då i övrigt allt var tyst även i omgivningen, tillskrev jag min väns livliga fantasi, att han funnit buskskvättans sång likna en gräshoppas surrande, varför jag begav mig på återväg. Jag hade emellertid knappast passerat den övre villaraden i Vegaområdet, förrän jag blev

tilltalad
promenad
gel med
ner jag v
kväll och
haft den
med han
håller til
väster or
mellan h
och där
gränisar
skriva vil
sång, som
sig på.
som läte
minut. F
— JONSS
— och
meter. S
jämt sjö
någon m
med någ
MER, och
sensation
av fågeln
sällskap
håll både
sjunger i
natten —
icke kun
ägnades
givetvis
konservat
av timot
sjöng —

tilltalad av modellsnickaren ERIK JONSSON, som frågade vad promenaden gällde och fick svaret, att jag letade efter en fågel med det och det låtet. Han yttrade då: »Den fågeln känner jag väl till. Jag som bor här, har hört den sjunga varje kväll och natt nu i tre veckors tid och studerat den. Jag har haft den sjungande så nära inpå mig, att jag kunnat nå den med handen. Nog finns den här nu också, men han kanske håller till längre ut på gårdet — det ligger en tvåårsvall väster om Tunbyvägen ikring ladan.» Han förde mig ned mellan husen och rätt vad det var hördes det sirrande låtet, och där ute i vallen i närheten av en liten bäck, som begränsar gårdet i väster, satt fågeln. Det är svårt att beskriva vilket intryck på mig den underliga sången gjorde. En sång, som en som hört den en gång aldrig vidare kan missta sig på. Ja, vad skulle mina ärade läsare tycka om en sång som låte som ett fickväckarur och som pågick minut efter minut. Fågeln satt i toppen på ett hundlokestånd ute i åkern — JONSSON uppgav, att det varit hans älsklingstillhåll en tid — och den lät oss närma oss på ett avstånd av ett tiotal meter. Sedan vi en kvarts timme iakttagit fågeln, som alltjämt sjöng, gällde det för mig att få upptäckten bestyrkt av någon mer person. Efter att förgäves ha sökt förbindelse med några andra, purrade jag stadsträdgårdsmästare FOLLMER, och han fick i mitt sällskap senare på kvällen uppleva sensationen. Detta blev upptakten för ett ivrigt studerande av fågeln under hela sommaren, och många äro de, som i mitt sällskap besökt fyndplatsen och satts i tillfälle att på nära håll både höra och se fågeln. I fråga om sångplats — han sjunger ivrigast på kvällen från 9-tiden och långt ut på efternatten — enligt uppgift av i trakten boende, som givetvis icke kunde undgå att bli intresserade av det studium, som ägnades fågeln, sjöng han även under dagarna, ehuru givetvis mindre ivrigt. I sitt uppträdande var fågeln mycket konservativ. Så länge hundlokeståndet icke blivit överväxt av timotejen, höll han regelbundet till i detta under det han sjöng — det blev därför formliga vägar ut till detta av de

iaevia.

och Flora om
ovannämnda
(hft. 1, 1931)
meddelande
s, advokaten
en kvällspro-
buskage ut-
nigt surrande
även sett. På
as svirrande,
sserade mig
undersökning
mmaraftonen.
vt. De, som
inna trakten,
området Vega
itet hörts och
er omedelbart
ordes därifrån
var tyst även
tasi, att han
surrande, var-
rtid knappast
rrän jag blev

besökande — tur var, att det var stadens eget gårde. Sedan timotejen blivit högre, satt han i toppen på ett timotejstrå, men varierade då med sångplats, dock inom en begränsad rayon. I och med att sången allteftersom skymningen ökade blev allt ivrigare — stadsträdgårdsmästare FOLLMER tog vid ett tillfälle tid för sångens varaktighet i en följd utan paus och fann denna uppgå till 18 minuter — blev han allt oräddare och man då komma honom alldeles inpå livet — 5 å 6 meters avstånd. Blev han slutligen skrämmd, dök han antingen ned i åkern eller flög ett stycke, innan han försvann i gräset för att så gott som genast klättra upp på ett strå och åter börja sången. Att arten var *naevia* och icke *palustris* kunde konstateras av fläckteckningen på ryggen. Varaktigheten av sången under sommaren alltifrån början av juni till mitten av augusti — själv hörde jag fågeln den 4 eller 5 augusti — jag reste sedan från staden under semestern, så att jag hade ej tillfälle till iakttagelser senare under månaden — tyder med till visshet gränsande sannolikhet på att häckning förelegat. Enligt uppgifter i faunistisk litteratur för honan en mycket undångömd tillvaro. Den omständigheten, att två av fågelns observatörer vid var sitt tillfälle under avancering mot den sjungande fågeln ur gräset stött upp en liknande fågel med liknande flykt, som båda gångerna flugit en mindre sträcka för att försvinna i gräset igen, stärker nyss gjorda antagande.

Vid avmejnningen av fältet den 18 augusti gjorda efterforskningar efter bo förblevo emellertid resultatlösa.

För att slutligen återkomma till fågelns sång, är den som nyss hörts synnerligen karakteristisk. Den liknar gräshoppans sirrande och har fågeln härav fått sitt både latinska och svenska namn. Ännu mera liknar den ljudet av en avlägsen skördemaskin i gång och allra bäst kanske ett fickväckarurs surrande.

En undersökning nästa år huruvida fågeln återkommit till trakten emotser jag med en viss spänning.

ministergården, Br
hans mening tyde
insände även pro
Värna gård, ungef
stad socken i söc
>maskarna> fallit
8 jan. kl. 1/2 8 f. m
lanrum på en str
hårdfrusen inunder
och kunde iakttag
nedslaget.»

Då det ifråga
såsom jag väntat,
Flugbaggarna förel
äro långsträckta, tä
kropp och även r
denna mjukhet sor
utbildade lära de l
Några av dem säg
späd fruktkart. De
bruna och igenkänn
hålla åtminstone ö
i det att de äta s
vintra på jorden, v